

13. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 3. september 2023, kl.10.30

Tekst: Lk 10, 23-37

748; 300; 889; 697; 179, v.2; 899

Gud – hjælp os! Amen.

Jeg har prøvet at stå i fitnesscentret og råbe HJÆLP af mine lungers fulde kraft for at overdøve maskin- og musiklarm – og få masser af førstehjælp og omsorg til min træningsmakker, som besvimeede for øjnene af mig. Ja, *så* mange gange i mit liv, har jeg fået hjælp af andre, at jeg kan slet ikke huske det hele! Mennesker vil så gerne hjælpe, de ved præcis, hvad der er det rigtige – og de gør det! Hvor bliver man dog taknemlig! Selvfølgelig oplever man også folk, der lukker øjnene for uretfærdigheder, vender ryggen til, går forbi uden at ænse. Man gør det måske selv - *tør* måske ligefrem ikke gribe ind af frygt for at blive grinet ad, blive truet, få bank? Hør et vidnesbyrd fra en opgang i en tysk by i 30'erne: *Jeg hørte råb og tumult, når nazisterne hentede min ene nabo - og så min anden nabo, og så underboen! Jeg blandede mig*

13. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

ikke, jeg protesterede ikke, jeg greb ikke ind. Til sidst kom de efter mig – og da var der ingen tilbage til at gribe ind. Ikke at gribe ind – det er forkert, det er fejlt, og det kan blive skæbnesvangert. For vi er afhængige af hinanden; den sunde fornuft siger det: Hjælper jeg ikke andre, får jeg heller ikke selv hjælp! Så vi har bygget lovgivning og social- og sygehusvæsen på næstekærlighedsprincippet, og gjort det strafbart at lade en såret ligge i grøften uden at hjælpe. Men sund fornuft er ikke altid nok – nogle gange er vores frygt eller vores bekvemmelighed stærkere. Vi har kun de kræfter, vi har – og problemet er, at vi aldrig bliver færdige: Der bliver *ved* med at være nogen, vi har ansvar for at hjælpe! Det holder aldrig op – vi giver op, vi svigter. *Og må leve med det, så ondt det gør:* Samvittigheden bløder – og for at kunne holde det ud lægger vi *plastre* på; *dækker* over samvittigheden med undskyldninger og bortforklaringer. Siden begynder vi måske ligefrem at forsøge helt at *undgå* det gode, fordi det giver så dårlig samvittighed; i stedet gør vi os hårde og begynder at grine ad dem, der stadig gider ofre sig for andres skyld. Vi bøjer loven og opfinder undtagelser fra ansvaret: Ulandene – behøver vi

13. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

hjælpe dem? Klimaet – behøver vi hjælpe det? Truede dyr? Talibenerne? Findes der ikke en grænse for vores ansvar? *Nej*, siger Jesus: Du skal hjælpe uden at spørge, hvad det koster dig! *Alle* skal have hjælp! Alt og alle er jo Guds skabninger! Ingen er undtaget fra Guds kærlighed! Ingen er for dårlige eller for slemme eller for grimme til at Gud ikke vil hjælpe dem! Heller ikke dig, når din hjælpsomhed er kørt i grøften og din samvittighed er gået i opløsning – og du får lyst til at blande dig udenom, fordi det er lettere. Også når din tro på det gode ligger blødende i vejkanten og du er berøvet al lyst til at holde af og holde om. Også når det er dér vi er, bøjer Gud sig ned og samler os op. Plejer os og heler os, giver hvile til vores forpinte sind og nyt liv til vores tro på, at vi stadig kan bruges til noget. Gud er hjælp; Gud vil hjælpe: Uanset hvad det koster Ham. Ham har vi brug for! For Han kalder jo på os igen: Gud vil have vores hjælp! Der er brug for dig – du skal ud over være medmenneske for andre!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.